

[Esther Malling Pedersen.]

kom ovenfra; der ligger en Værdi i dette, at det er vokset naturligt frem indefra.

Med Hensyn til Mødrehjælpsinstitutionerne har Standpunktet i det store og hele fra Begyndelsen været dette, at der fra privat Side skaffedes en Sum til Veje, og at det offentlige da gav en tilsvarende, men det ligger i Sagens Natur, at de voldsomme Prisstigninger i Forbindelse med den voksende Trang til Hjælp, som har gjort sig gældende, har gjort det nødvendigt at der ydes et større Tilskud fra det offentlige.

Loven om Mødrehjælpsinstitutioner er allerede tidligere blevet ændret med Hensyn paa dette, og det Lovforslag, som nu behandles, tager Sigte paa en yderligere Udbygning og, man kan godt sige, en Forøgelse af Institutionernes Hjælperadius. Efter den nuværende Lov betaler Staten Halvdelen af Udgifterne til Anskaffelse af Spædbørnsudstyr, medens den anden Halvdel skal tilvejebringes ved private Bidrag. Der er, som det ogsaa anerkendes i Bemærkningerne til Lovforslaget, vist overordentlig stor Velvilje fra privat Side, stor Interesse og stor Villighed til at bringe Ofre, men alligevel har det knebet med at holde Uddelingerne af Spædbørnsudstyr i Gang. Det foreslaas derfor nu, at det offentlige skal refundere hele Udgiften til Anskaffelse af Spædbørnsudstyr, og det er en Foranstaltning, der efter vor Opfattelse er fuldkommen rimelig under de nuværende Forhold.

Et andet Punkt, hvor Lovforslaget indeholder Ændringer, er Bestemmelsen om, at Mødrehjælpsinstitutionerne fremtidig skal kunne yde økonomisk Hjælp i særlige Tilfælde. Jeg vil her gerne gøre den samme Bemærkning, som den foregaaende ærede Ordfører gjorde, at det ikke er Mening, at den, om jeg saa maa sige, skal erstatte den sociale Forsorg, men det vil betyde noget, at man ved Siden af den personlige, juridiske og sociale Hjælp, som disse Institutioner hidtil har ydet, ogsaa kan yde en rent praktisk økonomisk Hjælp til Kvinder, der er i Nød paa Grund af et Svangerskab. Det er jo i mange Tilfælde saadan, at hurtig Hjælp er dobbelt Hjælp, og jeg tror, det betyder meget ikke alene rent praktisk, men ogsaa rent psy-

kisk, at Kvinder, der trænger til en Haandsrækning ogsaa af praktisk Art, ikke behøver at vandre fra Sted til Sted for at faa Hjælp, men kan faa hele Hjælpen der, hvor de naturligt først henvender sig for at klage deres Nød, tale om deres Vanskeligheder og hente den Vejledning og de Raad, de trænger til, og det gælder ikke alene de gifte, men ogsaa som før sagt de gifte Mødre. Det er i mange Tilfælde særlig økonomiske Sorger, der ligesom er Hovedbyrden, naar Kvinder staar over for at skulle føde et Barn, der ventes under Forhold, hvor det ikke kan hilses med den Glæde, som det normalt skulde og burde, og derfor tror jeg som sagt, det vil være af meget stor Værdi, at man, hvor man skønner det nødvendigt, ogsaa kan yde en økonomisk Støtte. Tanken om dette var allerede fremme, da mit Parti havde Regeringsmagten. Da var der imidlertid ikke Tid til at fremsætte noget Lovforslag, inden Rigsdagen tog Ferie, men det lykkedes at skaffe en Bevilling paa 50 000 Kr. paa Finansloven til Afhjælpning af den værste Nød. Nu skal dette altsaa lovfæstes, og jeg finder det rimeligt, at det sker. Men jeg finder det ogsaa heldigt, at man under Udvalgsbehandlingen i det andet høje Ting har ændret Paragraffen angaaende den økonomiske Hjælp saadan, at Hjælpen ikke betinges af et udtalt Ønske om Afbrydelse af et Svangerskab, da Mødrehjælpsinstitutionerne er tænkt som en Indsats mod Svangerskabsafbrydelser. Der er ogsaa fra mit Partis Side under Behandlingen af denne Sag tidligere atter og atter peget paa, at det er en positiv Indsats, der skal gøres. Der trænges til en saadan positiv Indsats, og det er ogsaa Forudsætningen for vor Stilling til denne Sag.

Det var Forudsætningen, at der skulde være et Sted, hvor uheldige og fortvivlede Kvinder kunde finde Hjælp, men der kan meget vel tænkes Tilfælde, hvor Nøden og Fortvivlelsen er stor nok til at paakalde Hjælp, selv om den paagældende Kvinde ikke har udtalt Ønske om at gribe til en Svangerskabsafbrydelse, og jeg vil finde det meget uheldigt, om man ikke skulde være i Stand til at hjælpe i saadanne Tilfælde. Derfor hilser jeg med Glæde den Ændring, der er foreslaaet, saa man ikke er afskaaret fra at hjælpe, selv om den paagældende